

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **W. H. M. M. A.**, narozený
dne x
státní příslušností x
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2022 č. j. KRPA-33951-35/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle
§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2022 č. j. KRPA-33951-17/ČJ-2022-000022-MIG, a to o 90 dnů.
2. Žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), žalovaný nezjistil skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti; § 50 odst. 2 a 3

správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil dostatek podkladů a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve vztahu k realizaci správního vyhoštění a prodloužení zajištění žalobce; § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo; § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je nedostatečné; § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v případě žalobce je možné použít zvláštní opatření podle tohoto ustanovení a § 124 odst. 3 téhož zákona ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Namítal také absenci náležitého odůvodnění prodloužení zajištění. Rozhodnutí považoval za nezákonné. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že na základě telefonické konzultace dne 19. 4. 2022 se nepodařilo s Velvyslanectvím Egypta ověřit žalobcovu totožnost, v prodloužené době 90 dní je dokončení realizace správního vyhoštění možné. Bližší odůvodnění časového rozhraní chybí. Žalovaný je přitom povinen popsat předpokládané úkony, aby bylo možné posoudit přiměřenost doby zajištění ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Z rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že v průběhu dané doby dojde k realizaci vyhoštění. Důvody zajištění musí přitom být přesvědčivě vyloženy (rozhodnutí NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). Měl za to, že z hodnocení situace žalovaným pouze vyplývá, že momentálně vyhoštění realizovat nelze z důvodu, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce, zároveň je nutné zohlednit dobu potřebnou k realizaci správního vyhoštění s ohledem na nutné kroky. Žalovaný se vůbec v teoretické rovině nezabýval tím, zda lze na základě zkušeností s jednáním s příslušnými orgány vůbec usuzovat, že bude možné správní vyhoštění realizovat. Praktické kroky k realizaci správního vyhoštění nelze před nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění činit.
4. Žalovaný podle žalobce pouze uvedl předpokládaný postup Ředitelství služby cizinecké policie České republiky (dále také „ŘSCP“). Poté se však měl zabývat dalšími jednotlivými kroky směřujícími k vyhoštění. Toto individuální zhodnocení však chybí. Součástí přehledu úkonů není ani přibližný časový odhad jednotlivých fází procesu správního vyhoštění. Není zřejmé, zda doba zajištění odpovídá okolnostem případu žalobce. K tomu odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2022 č. j. 34 A 4/2022-21. Prodloužení zajištění je podle žalobce nezákonné, neboť účel zajištění nemůže být naplněn.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že má za to, že své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Vzhledem k tomu, že nebyl do dne vydání napadeného rozhodnutí oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce, neboť ten nedisponoval platným cestovním dokladem. Vydání náhradního dokladu je již v běhu a jsou činěny kroky ze strany Ředitelství služby cizinecké policie k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání dokladu. Realizace správního vyhoštění je ve stanovené době možná. Žalovaný se rovněž domnívá, že adekvátně zdůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude zmařen.
6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 5. 2022 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalobce pak ještě objasnil důvod, který mu brání v návratu do Egypta. Ten musel s bratrem opustit, neboť jim hrozila msta. Česká republika nebyla pro žalobce cílovou zemí, chtěl se dostat do Německa nebo Itálie.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust.

§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-33951-1/ČJ-2022-001163 ze dne 28. 1. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-33951-11/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 28. 1. 2022, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. KRPA-33951-15/ČJ-2022-000022-MIG, rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. KRPA-33951-17/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 28. 1. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-33951-35/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 25. 4. 2022.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce zřejmě vstoupil neoprávněně na území České republiky, nebo zde neoprávněně pobývá. Na místě oznámení se nacházeli dva cizinci, kteří u sebe neměli doklad totožnosti, pouze fotografii v mobilním telefonu a nekomunikovali žádným jazykem, se kterým by se mohli s hlídkou domluvit. Žalobce byl ztotožněn jako x.
10. Při výsledku účastníka správního řízení dne 28. 1. 2022 žalobce potvrdil svou totožnost s tím, že cestovní doklad mu byl ukraden. K dotazu, že v jeho osobních věcech byl nalezen průkaz vydaný na jméno x, uvedl, že když se dostal do Srbska, tak jim poradili, že pokud chtějí mít kde bydlet, tak se mají vydávat za uprchlíky ze Sýrie nebo Palestiny, na základě tohoto dokladu jim bylo umožněno přespát. Z Egypta odjel do Albánie a následně do Srbska. Ze Srbska se dostal pomocí převaděčů, ale neví, přes jaké státy cestoval. Jeho cílovou zemí bylo Německo. Do České republiky přijeli s bratrem 27. 1. 2022. V Německu chtěl žádat o azyl.
11. Součástí správního spisu je závazné stanovisko ev. č. ZS53056 ze dne 28. 1. 2022, podle kterého je vycestování žalobce do Egypta možné.
12. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-33951-15/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 28. 1. 2022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a zákaz stupu na území členských států EU v délce 2 roky, které nabylo právní moci dne 8. 2. 2022.
13. Dne 28. 1. 2022 bylo žalovaným rozhodnutím č. j. KRPA-33951-17/ČJ-2022-000022-MIG, rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný v tomto rozhodnutí poukázal na skutečnost, že bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přičemž v řízení vystupuje jako účastník pod identitou, neboť nepředložil žádný doklad, kterým by prokázal svou totožnost. Nedisponuje žádným cestovním dokladem ani dokladem totožnosti, žalovaný vycházel pouze z jeho výpovědi a kopie egyptského cestovního pasu, kterou žalobce disponuje v mobilním telefonu. Současně žalovaný dodal, že je známo, že žalobci byl v Srbsku vystaven průkaz pro jinou identitu. Podle žalovaného existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat realizaci správního vyhoštění. Žalovaný neshledal účelné uložení některých ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobci. Doba zajištění byla stanovena na 90 dní ode dne omezení svobody, a to s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem ani povolením k pobytu, bude proto třeba vystavit doklad náhradní. Musí proto dojít k ověření totožnosti žalobce na zastupitelském úřadu Egypta, teprve poté lze vyžádat nový doklad. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to o 90 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
16. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
17. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
18. Stěžejní námitkou žalobce je, že se domnívá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil jednotlivé kroky, které budou činěny za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný podle žalobce v jeho případě postupoval nepřiměřeně, pokud rozhodl o prodloužení jeho zajištění v situaci, kdy dle žalobce je jeho správní vyhoštění fakticky nerealizovatelné.
19. Soud úvodem konstatuje, že s žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
20. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva [dále také „ESLP“] ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržová po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“

21. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: „*Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodloužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.*“
22. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případech, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
23. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 20. 4. 2022 mu bylo doručeno sdělení ŘSCP, ve kterém toto uvedlo, že z jeho strany byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Dokumenty týkající se ověření totožnosti a žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu byly dne 14. 2. 2022 zaslány na Velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Praze (dále též „velvyslanectví“). Dne 9. 3. 2022 se v tomto místě uskutečnil s žalobcem konzulární pohovor. Po jeho ukončení bylo konzulem sděleno, že materiály k ověření budou zaslány příslušným orgánům do Egypta. Z důvodu složitého a časově náročného procesu ověřování totožnosti v Egyptě bylo ŘSCP požádáno o trpělivost. Konzul také uvedl, že jakmile obdrží od příslušných orgánů z Egypta nějaké informace, předá je ŘSCP. Bylo také požádáno o opětovné zaslání materiálů potřebných pro ověření totožnosti žalobce. Tyto byly opětovně zaslány na velvyslanectví dne 9. 3. 2022. Dne 19. 4. 2022 proběhl s velvyslanectvím telefonický hovor, kdy bylo zjištěno, že dosud egyptské orgány nesdělily žádné informace. Rovněž bylo velvyslanectvím sděleno, že nelze určit dobu, jaká bude potřebná pro ověření totožnosti ze strany státních

orgánů. Vzhledem k tomu není možné realizovat správní vyhoštění ve lhůtě pro zajištění do 27. 4. 2022. Žalovaný uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí nebyl tedy oprávněn správní vyhoštění realizovat. Realizace je však možná. Ředitelstvím služby cizinecké policie České republiky byly již učiněny příslušné kroky, přičemž sice nebyl sdělen konkrétní časový údaj, nicméně žalovanému je z jeho činnosti známo, že je možné, aby bylo ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu provedeno v době prodloužení zajištění. Žalovaný opětovně poukázal na důvody zajištění žalobce, u kterého nebylo shledáno jako dostatečné uložení zvláštních opatření.

24. Soud pochybení žalovaného v jeho postupu nenalezl. Ze spisu je patrné, že žádost o ověření totožnosti žalobce byla sepsána dne 28. 1. 2022. Není sice zřejmé, kdy byla následně předána ŘSCP, nicméně lze předpokládat, že tomu tak bylo obratem, neboť dne 14. 2. 2022 byly dokumenty ŘSCP odeslány na Velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Praze.
25. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 399/2018 – 35 ze dne 11. 7. 2019 byl řešen případ žalobce, o jehož zajištění bylo rozhodnuto dne 7. 7. 2018, toto bylo prodlouženo dne 25. 9. 2018 a obdobná žádost byla odeslána 10. 8. 2018. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud rozhodující v této věci: *„Připustil, že si lze představit, že by tento proces mohl proběhnout i rychleji, ovšem neshledal v něm porušení povinnosti vyvíjet řádné úsilí za účelem získání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ani porušení povinnosti činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí dle požadavků judikatury.“* Zároveň v tomto případě byla jistá aktivita správních orgánů. Dle bodu 11 rozsudku: *„Jestliže stěžovatel namítal, že žalovaný nic nečinil od 10. 8. 2018 (zaslání žádosti o ověření totožnosti žalobce s potřebnými podklady Ředitelstvím služby cizinecké policie na Zastupitelský úřad Kyrgyzstánu ve Vídni), pak je třeba konstatovat, že žalovaný po provedení tohoto úkonu opakovaně zkoumal, zda trvají důvody zajištění a v jakém stavu je vyřizování předmětné žádosti; učinil tak 3. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 3. 9. 2018, č. j. KRP H-64766-50/ČJ-2018-050022), a následně 21. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 21. 9. 2018, č. j. KRP H-64766-51/ČJ-2018-050022), přičemž v obou případech bylo zjištěno, že k ověření totožnosti doposud nedošlo a nelze odhadnout, kdy se tak stane.“* V uvedeném případě byl cizinec zajištěn dne 7. 7., žádost o cestovní doklad byla vypravena 10. 8., což bylo shledáno jako ještě přípustný termín. V posuzované věci byla doba vyřízení přibližně dva týdny, což nepředstavuje nepřípustné průtahy vylučující prodloužení zajištění. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 8. 2. 2022.
26. Následně byl dne 9. 3. 2022 proveden konzulární pohovor a téhož dne byly opětovně zaslány potřebné materiály na velvyslanectví. Ředitelství služby cizinecké policie České republiky dne 19. 4. 2022 zjišťovalo, zda již bylo ověření totožnosti ze strany Egypta provedeno. Přestože k tomuto dni k ověření totožnosti nedošlo, konstatoval žalovaný, že mu je z jeho činnosti známo, že je potenciálně možné, aby byla totožnost žalobce ověřena a byl mu vydán náhradní cestovní doklad v době prodloužení zajištění. Žalovaný tedy do svého odůvodnění uvedl úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění, nyní adekvátně doplněn v návaznosti na již realizované kroky, které byly detailně v rozhodnutí o prodloužení zajištění popsány ve smyslu vyjádření ŘSCP, které žalovaný obdržel.
27. Přestože ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dány faktické překážky správního vyhoštění žalobce pro nemožnost ověření totožnosti a absenci cestovního dokladu, lze očekávat, že se obě tyto překážky podaří v době prodloužení zajištění odstranit, a naopak nic bez dalšího nenásvědčuje tomu, že by tomu tak nemělo být. Jakkoli by postup všech

orgánů mohl být rychlejší, jsou možnosti žalovaného omezené, neboť musí vyčkat postupu příslušných egyptských orgánů. Účelem zajištění je vytvoření podmínek pro vycestování, přičemž případ žalobce není v tomto ohledu nikterak výjimečný. Soud neshledal žádné zásadní pochybení. Podmínky pro vycestování byly žalovaným adekvátně vytvořeny, žalovaný činil veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, což platí i o postupu ŘSCP, které se telefonicky dotazovalo na stav věci na velvyslanectví.

28. Soud pak dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018 – 25, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů stěžovatelem (i krajským soudem) citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený.“*
29. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 7 As 79/2010 – 150: *„má správní orgán povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“*
30. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Dle § 2 téhož ustanovení za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
31. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, bylo vyžádáno závazné stanovisko. V rozhodnutí o zajištění se žalovaný možnými překážkami dle § 179 zákona o pobytu cizinců zabýval, mj. uvedl, že příslušný správní orgán MVČR OAMP se ve svém závazném stanovisku zabýval mj. i otázkou rodinné msty. Není tedy pravdou, že by se žalovaný v rámci rozhodování o zajištění opomenul zaobírat existencí možných překážek vycestování, kdy naopak poukázal na závazné stanovisko, jehož závěry se týkají nejen obecné situace v Egyptě, ale i konkrétně problémů žalobce. V rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný mj. krátce uvedl, že v protokolu žalobce nezmínil žádné překážky, které by mu měly znemožňovat vycestování z České republiky či návrat do domovského státu. Je však zjevné, že se žalovaný těmito otázkami zabíral již v rozhodnutí o zajištění.
32. Jestliže žalobce u soudu uvedl, že hodlá s bratrem dál vycestovat do Německa nebo Itálie, poté sám popírá možnost aplikace jiných zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, než je zajištění.
33. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně